
SKJÆR- TORSDAG

MATTEUS 26, 17-30

TILBAKEMELDING
MOTTAS PÅ EPOST

JE886@KIRKEN.NO

JUSTEIN ENGER

SOKNEPREST I
NORD-AURDAL

DEN TUNGE VEIEN

Jesu siste måltid med disiplene: Tillit til forrett, svik til hovedrett, og forsoning til dessert.

STORE KONTRASTER

«Han gikk den tunge veien, opp til Jerusalem. Han gikk med sine venner, med dem som skulle svikte ham. Han gjorde det for dem.» (Svein Ellingsen)

Påskan er kontrastenes høytid. I svimlende fart kan vi følge Jesus gjennom jublende Hosianna-rop på Palmesøndag, sorg og savn noen dager seinere, og så den fantastiske gleden som møter oss når påskemorgen renner.

TILLIT

I dag, på Skjærtorsdag, blir denne kontrasten ekstra tydelig. Det så lenge ut til at det skulle bli en hyggelig kveld for Jesus og disiplene. Jesus aner at avskjedens time er nær. Han samler alle sine kjære til måltid. Det er et godt fellesskap å være en del av. I stedet ender kvelden opp som en av de verste i menneskets historie. Fra fortrolig fellesskap i det ene øyeblikket til svikefull konspirasjon i det neste.

SVIK

«Så er det altså sant. Jesus har sagt det»: Én av de tolv er en forræder, og nå går diskusjonen høyt om hvem det kan være: «Det er vel ikke meg?» «Er det meg?» Hvorfor svek Judas Jesus? Var det Satan som fór i ham, slik det står i Lukasevangeliet? Var det Guds vilje? En ting er sikkert: Det kunne vært hvem som helst. Peter – klippen - viste senere på kvelden at det like gjerne kunne vært ham. Andreas, Jakob, Johannes. Alle spurte de: «Det er vel ikke meg?» Ingen følte seg trygge.

Kanskje er det sånn? At sviket ligger i oss, alle sammen - som en ubrukt mulighet, som en konstant trussel? Når presset øker – står vi alltid like rakrygget? Skjærtorsdag utfordrer: Kan vi heve oss over Jesu disipler? Kan vi være trygge på at svik ikke er en mulighet i oss? At vår rygg er ubøyelig? Skjærtorsdagssviket etterlater likevel ingen i mørket: Ryggøvelsene fortsetter – det er tid for å rette ryggen. Når sviket er størst blir Guds trofasthet tydeligst.

FORSONING

Ennå mens disiplene diskuterte høylytt, - «i den natt da han ble forrådt» - tok Jesus et brød, takket, brøt det, gav disiplene og sa: «Ta dette og ét det! Dette er min kropp.» Og han tok en kalk, takket, gav dem og sa: «Drikk alle av den! For dette er mitt blod, som utøses for mange til syndenes forlatelse.»

Jesus visste hva han hadde i vente. Han forsto at disiplene snart skulle gi ham en sjelden oppvisning i svik, fornektelse og bedrag. Han var klar over at han snart skulle lide en grusom død, og at ingen ville løfte en finger for å redde ham. Likevel deler Jesus brød og vin med disiplene sine. På randen av sitt eget liv innstifter Jesus en ny pakt, der Gud lover trofasthet like til døden. Og når Jesus deler ut, da er det ingen som blir forbigått. Der sitter Peter – den storkjefte feingen. Thomas, med så liten tro. Og så har turen kommet til Judas. Brød og vin. Den nye pakt i Jesu blod.

«Han gikk den tyngste veien. Han ga sitt liv på korsets tre. Han gjorde det for oss, for alle og for oss.»

